

УДК 351: 35.073.53(477)

DOI <https://doi.org/10.33216/2218-5461-2021-41-1-98-105>

УКРАЇНСЬКЕ ЗАКОНОДАВСТВО І ПОТРЕБИ СУСПІЛЬСТВА

Попов А.А., Рязанцев О.Є., Рязанцева Н.О.

UKRAINIAN LEGISLATION AND THE NEEDS OF SOCIETY

Popov A.A., Riazantsev O.E., Riazantseva N.O.

В статті розглянуті проблеми відповідності ряду норм українського законодавства потребам українського суспільства, охарактеризовані головні форми та моделі взаємодії громадських організацій з державою, що визначені законодавчо та мають чітке нормативно-правове регулювання. Автори висунувають і обґрунтовують пропозицію щодо розробки більш ефективних норм законодавства України, порівняно із зарубіжних країнах в деяких сферах (податкове, сімейне, міжнародне приватне право і т.д.).

В дослідженні критично проаналізовані положення Угоди про асоціацію Україна – ЄС, а також запропоновано запозичення досвіду у таких західних країн, як: Німеччина, Франція, США та інших, в побудові громадянського суспільства.

Ключові слова: *національні інтереси, податкові пільги, громадські організації, законодавча ініціатива, громадськість.*

Постановка проблеми. Попри певні досягнення України в розвитку демократичного і ефективного правового поля, ще дуже багато проблем вимагають на сьогодні свого рішення. Сюди можна віднести невирішені правові питання щодо боротьби з корупцією, криза система правосуддя «на чолі» з кризою із Конституційним Судом України, неврегульовані відносини в сфері ефективності державного управління і ін.

Значною мірою критична ситуація в законодавстві України склалася тому, що «законопроекти (робота з підготовки яких здійснюється комітетами згідно зі статтею (ст.) 6.3.4. Регламенту) не завжди ґрунтуються на науковому аналізі соціально-економічних, правових, політичних передумов розвитку суспільства, а також

відповідних причин та наслідків прийняття тих чи інших законів» [10]. Це потребує відповідного дослідження.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Вагомий внесок у світовій та вітчизняній науковій думці і практиці відіграють питання реалізації національних інтересів, визначення їх методології та політико-правових засад, що було предметом дослідження у працях таких вчених як В. Горбулін, А. Качинський, А. Кузьменко. У той же час малодослідженими залишаються питання зв'язку національних інтересів з «європейським вибором» і сучасними реаліями створення в Україні громадянського суспільства. Окремі аспекти останніх досліджені в роботах О. Заславського, О. Корнієвського та ін.

Метою роботи є визначення і дослідження окремих шляхів вдосконалення українського законодавства щодо сучасних потреб українського суспільства.

Виклад основного матеріалу дослідження. Аналіз проблем поліпшення українського законодавства в останні роки не може бути здійснений без об'єктивної оцінки намагання нашої держави до формування інституційної частини правової системи України у відповідності з сучасними європейськими правовими вимогами.

Ще 18 березня 2004 р. був прийнятий Закон України «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу», який визначив механізм досягнення Україною відповідності третьому Копенгагенському та Мадридському критеріям набуття членства в Європейському Союзі.

В цій Програмі зазначено, що «адаптація законодавства України до законодавства Європейського Союзу (ЄС) є пріоритетною складовою процесу інтеграції України до ЄС, що в свою чергу є пріоритетним напрямом української зовнішньої політики» [3].

Залишаючи за дужками відповідь на питання, чи «європейський вектор» має бути визначальним і єдиним, скажемо про інше.

Уявіть собі бігуна, що на змаганнях рухається за допомогою абсолютно таких же техніки, і швидкості, що й лідери. Риторичне питання: чи зможе цей спортсмен не те, що випередити, але хоча б здогнати тих, що попереду? Вочевидь, йому обійтися без нових, більш прогресивних засобів пересування ніяк неможливо.

В перекладі на юридичну мову і маючи метою прогрес України в пошуках відповідних засобів перемоги в світових змаганнях, потрібно починати з чіткого формулювання її національних інтересів.

Вже у ст. 18 Конституції України зустрічаємо спробу їх формулювання. Тут сказано,

що «зовнішньополітична діяльність України спрямована на забезпечення її національних інтересів і безпеки шляхом підтримання мирного і взаємовигідного співробітництва з членами міжнародного співтовариства за загально визнаними принципами і нормами міжнародного права» [1].

Отже, найвищий Закон України акцентує увагу на першочерговості відстоювання національних інтересів у зовнішньополітичній діяльності.

Однак, захист національних інтересів повинен здійснюватися і у внутрішньополітичній діяльності України. Відповідно до Закону України «Про національну безпеку України» від 21 червня 2018 року, «національні інтереси України – життєво важливі інтереси людини, суспільства і держави, реалізація яких забезпечує державний суверенітет України, її прогресивний демократичний розвиток, а також безпечні умови життєдіяльності і добробут її громадян» [5, п. 10 ч.1 ст. 1].

В ст. 3 цього ж Закону зазначено, що «фундаментальними національними інтересами України є:

1) державний суверенітет і територіальна цілісність, демократичний конституційний лад, недопущення втручання у внутрішні справи України;

2) сталий розвиток національної економіки, громадянського суспільства і держави для забезпечення зростання рівня та якості життя населення;

3) інтеграція України в європейській політичній, економічній, безпековий, правовий простір, набуття членства в Європейському Союзі та в Організації Північноатлантичного договору, розвиток рівноправних взаємовигідних відносин з іншими державами» [5, ч. 3 ст. 3].

На наш погляд, попри значимість захисту національних інтересів у внутрішній політиці України, формулювання їх змісту в зако-

нодавстві, на наш погляд, є явно недосконалим.

Як вбачається із наведеного фрагмента тексту Закону «Про національну безпеку України», «сталій розвиток національної економіки, громадянського суспільства і держави для забезпечення зростання рівня та якості життя населення» ніяким шляхом не пов'язаний, наприклад, із створенням так званих «робочих місць» всередині України.

Цікаво у зв'язку з цим розглянути, чи надає держава якісь митні пільги при ввезенні (імпорту) обладнання на територію України, оскільки, безумовно, обладнання – це ледь не перша умова для запуску відповідного виробничого процесу, а отже створення нових робочих місць.

В статті 197 Податкового кодексу (ПК) України «Операції, звільнені від оподаткування» дається перелік операцій, які звільнені від оподаткування податком на додану вартість. Серед них – операції із ввезення на митну територію України:

«197.16.2. матеріалів, устаткування, комплектуючих, що використовуються для виробництва:

197.16.2.1. устаткування, яке працює на відновлюваних джерелах енергії;

197.16.2.2. матеріалів, сировини, устаткування та комплектуючих, які будуть використовуватися у виробництві альтернативних видів палива або виробництві енергії з відновлюваних джерел енергії;

197.16.2.3. енергозберігаючого обладнання і матеріалів, виробів, експлуатація яких забезпечує економію та раціональне використання паливно-енергетичних ресурсів;

197.16.2.4. засобів вимірювання, контролю та управління витратами паливно-енергетичних ресурсів.

Операції із ввезення на митну територію України зазначених у цьому пункті товарів звільняються від оподаткування, якщо ці

товари застосовуються платником податку для власного виробництва та ідентичні товари з аналогічними якісними показниками не виробляються в Україні» [6].

Натомість, за ст. 195 ПК України за нульовою ставкою оподатковуються операції з вивезення товарів за межі митної території України у митному режимі експорту [6, п. п. «а» п. п. 195.1.1 п. 195.1 ст. 195]. При цьому Податковий кодекс не вирізняє, про експорт яких самих товарів йдеться, тобто не вирізняє сировину, ступінь обробки товарів і т. ін.

Із наведеного можна зробити висновок: українське законодавство містить пільги для відкриття важливих, але не визначальних видів виробництва (літакобудування, нанотехнології та інші передові галузі промисловості, як то має місце в США). Українські «національні інтереси», таким чином, не прив'язані до нагальних потреб країни, і (логічно) не закріплені належним чином в законодавстві.

З огляду на зазначене вище, першочерговими заходами щодо вирішення кола означених питань мають стати узгодження норм Митного та Податкового кодексів України із захистом внутрішнього ринку України і її національної економіки.

Таким чином, необхідність і актуальність подальшого розвитку і удосконалення процедур національної політики повинна обґрунтовуватися не тільки обраним європейським вектором руху (хоча, безумовно, він є на сьогодні визначальним), але й нагальними потребами України.

Потрібно дивитись вперед і чітко уявляти, що Угода про асоціацію Україна – ЄС містить положення, котрі неповною мірою відповідають завданням державної політики на внутрішньому ринку. Зокрема, Угода заперечує можливість проведення Україною активної протекціоністської політики щодо розширення внутрішніх ринків вітчизняних товарів і послуг. Вона передбачає, що процес

виведення на внутрішній ринок нових видів вітчизняної продукції має регулюватися виключно дією ринкового механізму й інвестиційними ресурсами українських підприємств, банків та іноземних компаній і не може стимулюватися заходами державної політики.

Так, ця Угода побудована на умові, що український уряд буде дещо обмеженим у своїх діях щодо надання державної допомоги, спрямованої на зміну структури вітчизняного товарного виробництва. Безпосередньо такі обмеження поширюватимуться на державну допомогу підприємствам, які реалізують свою продукцію на внутрішніх галузевих ринках, де присутні також товари з країн – членів ЄС. Це впливає з пункту 2 (с) ст. 262 Угоди, де наголошується, що «в Україні державна допомога може надаватися для сприяння розвитку певної економічної діяльності або певних економічних сфер, якщо вона не чинить несприятливого впливу на умови торгівлі всупереч інтересам Сторін (тобто всупереч інтересам України та країн – членів ЄС)». Іншими словами, підписавши Угоду про асоціацію з ЄС, Україна добровільно взяла на себе зобов'язання не надавати в будь-якій формі державну допомогу внутрішнім виробникам товарів і послуг, які конкурують або можуть конкурувати з імпортерами з ЄС [11, с. 60].

Сформулювавши чітко, якими є справжні національні інтереси України не тільки у зовнішній, але і у внутрішній політиці, слід подумати і про інші засоби їх досягнення. Вони можуть бути різними, в залежності від сфери регулювання, а також зв'язку з іншими засобами, тобто системними.

Серед таких засобів, які раніше не використовувалися в Україні, та і у світі – наступні. Опіка над дітьми заробітчани, ефективні податкові пільги, якщо дитина працює за профілем, або працевлаштована відповідно до отриманої освіти, зв'язок заробітної плати державних службовців із рівнем зарплати по

країні, або регіоні, зберігання громадянами всіх квитанцій на суму неоподаткованого мінімуму при відповідному зменшенні фіскальних перевірок, заборона державним службовцям і їх родичам відкривати підприємства в регіоні, де вони працюють з метою позбавити їх конкурентних переваг і ін.

Різка покращення змістовного наповнення українського законодавства повинно відбуватися не тільки для поліпшення державного регулювання сфер суспільного життя.

Одним з напрямків зміни українського законодавства, безумовно, має стати розвиток можливостей громадськості по управлінню суспільством.

Так, на думку Ф. Фукуями, «американські державні та суспільні інститути були задумані для послаблення держави чи навіть обмеження потенціалу державної влади» [14, с. 174]. Замість держави багато її функцій перебирає на себе громадянське суспільство, оскільки воно сьогодні є більш важливим для прогресу людства.

«Будучи необхідною для людей, – справедливо пише І. П. Динник, – держава є передусім гарантійною, посередницькою і контролюючою установою. Із цього виходить, що в ієрархії духовних цінностей держава належить до цінностей нижчого порядку – після особистості й суспільства» [7].

Такий підхід є особливо ціннісним для України. «Саме активна громадянська позиція значної частини українського соціуму вирізняє його з-поміж багатьох інших націй із тоталітарним минулим» [9].

Однак, можливості громадських організацій в Україні в законодавчому полі набагато менші, ніж в громадських організацій за кордоном.

«В площині впливу громадськості, – зазначає О. Заславський, – вони здебільшого полягають в інформуванні суб'єктів законодавчої ініціативи представниками неурядової

організації. Часто цим процесам передують, або протікають паралельно, соціальні маніпуляції через засоби масової інформації, загравання із суспільною думкою, намагання показати суспільству важливість та доцільність того чи іншого рішення» [8, с. 7].

Подібна «взаємодія» лише підтримувала замкнене коло обопільних ілюзій: влада перебувала у переконанні, що веде діалог із громадянським суспільством, а її контрагенти з числа громадських об'єднань намагалися переконати всіх і, насамперед, самих себе у наявності реального впливу на владу [9].

Очевидно, громадська організація сама могла б бути суб'єктом законодавчої ініціативи. Але в Законі «Про громадські об'єднання» передбачено лише, що «для здійснення своєї мети (цілей) громадське об'єднання має право: брати участь у порядку, визначеному законодавством, у розробленні проєктів нормативно-правових актів, що видаються органами державної влади, органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування і стосуються сфери діяльності громадського об'єднання та важливих питань державного і суспільного життя» [4, п. 4 ч. 1 ст. 21].

Натомість, в багатьох зарубіжних країнах це питання вирішено позитивно. Наприклад, за ст. 71 Конституції Італією народ реалізує своє право законодавчої ініціативи шляхом внесення від імені не менш ніж 50 000 виборців пропозиції, яка складена у формі постатейного законопроєкту [13, с. 21].

Інший приклад, ст. 65 Конституції Латвії серед суб'єктів законодавчої ініціативи, уповноважених вносити законопроєкти у Сейм, називає одну десяту частину виборців (у випадках та в порядку, передбаченому Конституцією) [13, с. 21].

З врахуванням необхідності якомога швидших змін в розвитку України мінімальна кількість громадян, яка була б достатня

для ініціювання відповідного законопроєкту, могла би становити не більше до 25 тисяч.

Для усунення можливих негативних наслідків безпідставної масової подачі законопроєктів можна було б скористатися механізмами подібними до тих, що використані в Конвенції про доступ до інформації, участь громадськості в процесі прийняття рішень та доступ до правосуддя з питань, що стосуються довкілля від 25 червня 1998 р. (Україна приймає участь). Тут, зокрема сказано, що «зацікавлена громадськість» означає громадськість, на яку справляє або може справити вплив процес прийняття рішень з питань, що стосуються навколишнього середовища, або яка має зацікавленість в цьому процесі; для цілей даного визначення недержавні організації, які сприяють охороні навколишнього середовища та відповідають вимогам національного законодавства, вважаються такими, що мають зацікавленість [2, ч. 5 ст. 2].

Відповідно, надалі перспективи розвитку взаємин між владою і організованим суспільством має визначати сприяння запровадження обов'язкових публічних консультацій з усіма зацікавленими сторонами при виробленні публічних політик, стандартизацію адміністративних процедур в органах публічної влади, які б змусили її підтримувати зворотний зв'язок із громадянами [9].

В цьому напрямку можна було б скористатися існуючим досвідом західних країн. У таких країнах, як: Німеччина, Франція, США та інші, головні форми та моделі взаємодії громадських організацій з державою визначені законодавчо та мають чітке нормативно-правове регулювання. «Розвинуті демократичні держави зазвичай проводять наступні заходи для розвитку третього сектору:

- визначення стратегічних напрямків, пріоритетних для держави;
- спрощене податкове регулювання;
- створення спеціальних фондів розвитку NGO;

- пряма фінансова підтримка;
- активне впровадження нових форм взаємодії та контролю: електронні обговорення, форуми, петиції;
- проведення відкритих конкурсів для розподілу грантів;
- залучення органів місцевої влади та територіальних громад;
- публічна прозорість звітування неурядових організацій» [12].

З врахуванням справжніх українських національних інтересів можна було б піти далі. Адже сьогодні в Україні суспільна довіра до громадських організацій загалом вища, ніж до політичних партій. Тому варто було б подумати про зміцнення політичної суб'єктності громадянського суспільства і надати йому можливостей системного непартійного представництва в процесі прийняття політичних рішень.

Новим викликом для України є і відставання державних електронних сервісів від темпів оцифрування суспільства та, зокрема, від актуальних потреб організованої громадськості у цій галузі. На найвищому рівні вже задекларовано намір усебічно сприяти розвиткові цифрової демократії («держава у смартфоні»). Однак, як справедливо вважає О. Корнієвський, «електронна комунікація має розвиватися лише паралельно з традиційними представницькими практиками, у жодному разі не підміняючи їх – надто з огляду на масштаби цифрової нерівності в Україні» [9].

Висновки. Підсумовуючи, слід зазначити, що справжні національні інтереси України потребують їх конкретного формулювання не тільки у зовнішній, але і у внутрішній політиці відповідно до потреб суспільства.

Засоби їх досягнення не повинні бути сліпо скопійовані із західних зразків, а в багатьох напрямках бути більш прогресивними.

Різке покращення змістовного наповнення українського законодавства повинно відбуватися не тільки для поліпшення державного регулювання сфер суспільного життя.

Таким чином, одним з напрямків зміни українського законодавства, безумовно, має стати розвиток можливостей громадськості по управлінню суспільством.

Література:

1. Конституція України: Закон України від 28 черв. 1996 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>(дата звернення: 15.03.2021).
2. Конвенція про доступ до інформації, участь громадськості в процесі прийняття рішень та доступ до правосуддя з питань, що стосуються довкілля від 25 черв. 1998 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_015 (дата звернення: 05.04.2021).
3. Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу: Закон України від 18 берез. 2004 р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1629-15> (дата звернення: 05.04.2021).
4. Про громадські об'єднання: Закон України від 22 берез. 2012 р. № 4572-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4572-17> (дата звернення: 03.03.2021).
5. Про національну безпеку України: Закон України від 21 черв. 2018 р. № 2469-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-55>(дата звернення: 10.03.2021).
6. Податковий кодекс України від 02 груд. 2010 р. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>(дата звернення: 05.04.2021).
7. Динник І. П. Взаємовідносини держави та суспільства в контексті сучасних дослідницьких підходів. URL: <http://www.dy.nauka.com.ua/?op=1&z=1126>(дата звернення: 03.03.2021).
8. Заславський О. Участь громадськості у законотворчому процесі. *Часопис ПАРЛАМЕНТ*. 2015. № 3. С. 2–40. URL: <http://reglament.rada.gov.ua/uploads/documents/30311.pdf> (дата звернення: 12.03.2021).
9. Корнієвський О. До порядку денного розвитку взаємовідносин держави і громадянського суспільства. URL: <tps://niss.gov.ua/news/statti/doporyadku-dennogo-rozvitku-vzaemovid-nosin-derzhavi-i-gromadyanskogo-suspilstv> (дата звернення: 22.03.2021).

10. Основні юридичні ознаки сучасної правової системи України. URL: <http://mego.info>(дата звернення: 05.04.2021).

11. Пустовойт О. В. Політика розвитку внутрішнього ринку та угода про асоціацію Україна – ЄС: спільність і суперечність завдань. *Економіка і прогнозування*. 2015. № 1. С. 49–63.

12. Регулювання діяльності громадських організацій (NGO) в країнах ЄС, США та Канаді. URL: [file:///C:/Users/User/Downloads/28925%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/User/Downloads/28925%20(1).pdf) (власний текст).

13. Участь громадськості у законодавчому процесі / за ред. А. М. Євгенєвої, експерта Лабораторії законодавчих ініціатив. URL: <https://parlament.org.ua/uploads/2015/09> (дата звернення: 12.03.2021).

14. Фукуяма Ф. Сильное государство: управление и мировой порядок в XXI веке / пер. с англ. Москва : АСТ; АСТ МОСКВА: ХРАНИТЕЛЬ, 2006. 220с. (Philosophy).

References:

1. Konstytutsiia Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 28 cherv. 1996 r. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-vr>(дата звернення: 15.03.2021).

2. Konventsiiia pro dostup do informatsii, uchast hromadskosti v protsesi pryiniattia rishen ta dostup do pravosudiva z pytan, shcho stosuutsia dovykillia vid 25 cherv. 1998 r. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_015 (дата звернення: 05.04.2021).

3. Pro Zahalnodержavnu prohramu adaptatsii zakonodavstva Ukrainy do zakonodavstva Yevropeiskoho Soiuzu: Zakon Ukrainy vid 18 berez. 2004 r. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1629-15> (дата звернення: 05.04.2021).

4. Pro hromadski obiednannia: Zakon Ukrainy vid 22 berez. 2012 r. № 4572-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4572-17> (дата звернення: 03.03.2021).

5. Pro natsionalnu bezpeku Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 21 cherv. 2018 r. № 2469-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-55>(дата звернення: 10.03.2021).

6. Podatkovi kodeks Ukrainy vid 02 hrud. 2010 r. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>(дата звернення: 05.04.2021).

7. Dynnyk I. P. Vzaiemovidnosyny derzhavy ta suspilstva v konteksti suchasnykh doslidnytskykh pidkhodiv. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1126>(дата звернення: 03.03.2021)..

8. Zaslavskiy O. Uchast hromadskosti u zakonotvorchomu protsesi. Chasopys PARLAMENT. 2015. № 3. S. 2-40. URL: <http://reglament.rada.gov.ua/uploads/documents/30311.pdf> (дата звернення: 12.03.2021).

9. Korniiivskiy O. Do poriadku dennoho rozvytku vzaiemovidnosyn derzhavy I hromadianskoho suspilstva. URL: <tps://niss.gov.ua/news/statti/do-poryadku-dennogo-rozvytku-vzaemovidnosin-derzhavi-i-gromadyanskogo-suspilstva> (дата звернення: 22.03.2021).

10. Osnovni yurydychni oznaky suchasnoi pravovoi systemy Ukrainy. URL: <http://mego.info>(дата звернення: 05.04.2021).

11. Pustovoyt O. V. Polityka rozvytku vnutrishnoho rynku ta uhoda pro asotsiatsiiu Ukraina- YeS: spilnist i superechnist zavdan. *Економіка і прогнозування*. 2015. № 1. С. 49–63.

12. Rehuliuвання diialnosti hromadskykh orhanizatsii (NGO) v krainakh YeS, SSHa ta Kanadi. URL: [file:///C:/Users/User/Downloads/28925%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/User/Downloads/28925%20(1).pdf) (vlasnyitekst).

13. Uchast hromadskosti u zakonodavchomu protsesi / za red. А. М. Yevhenievoy, eksperta Laboratorii zakonodavchykh initsiatyv. URL: <https://parlament.org.ua/uploads/2015/09> (дата звернення: 12.03.2021).

14. Fukuiama F. Sylnoehosudarstvo: upravlenye y myrovoi poriadok v XXI veke / per. s anhl. Moskva : ACT; ACT MOSKVA: KhRANYTEL, 2006. 220 s. (Philosophy).

Popov A. A., Riazantsev O. E., Riazantseva N. O. Ukrainian legislation and the needs of society. – Article.

In the article the problems of accordance of row of norms of the Ukrainian legislation to the necessities of Ukrainian society are considered, many forms and models of co-operation of public organizations with the state, that is certain legislatively and have the clear normatively-legal adjusting, are described.

Largely a critical situation in the legislation of Ukraine was folded because of bills not always are base on scientific analysis of socio-economic, legal, political pre-conditions of development of society.

It is needed to look ahead and clearly to present, that Agreement about an association Ukraine - EC contains positions that answer the tasks of public policy an incomplete measure at the internal market. In particular, Agreement denies possibility of realization of active protectionism politics Ukraine in relation to expansion of internal markets of home commodities and services.

Thus, a necessity and actuality of further development and improvement of procedures of national politics must be grounded by not only the select European vector of motion (although, undoubtedly, he determines for today) but also urgent necessities of Ukraine.

Setting forth clearly, what the real national interests of Ukraine are not only in a foreign but also in internal policy, it follows to think and about other facilities of their achievement. They can be different, depending on the sphere of adjusting, and also connection with other facilities, id est by the system.

Authors throw out and ground suggestion in relation to development of more effective norms of legislation of Ukraine, by comparison to foreign countries in some spheres (tax, family, international private law et cetera).

They consider also borrowing of such western countries as Germany, France, the USA experience is offered in the construction of civil society.

Key words: national interests, tax deductions, public organizations, legislative initiative, public.

Попов А.А., Рязанцев Е.Е., Рязанцева Н.А.
Украинское законодательство и потребности общества. - Статья.

В статье рассмотрены проблемы соответствия ряда норм украинского законодательства потребностям украинского общества, охарактеризованы главные формы и модели взаимодействия общественных организаций с государством, которые определены законодательно и имеют четкое нормативно-правовое регулирование. Авторы выдвигают и обосновывают предложение по разработке более эффективных норм

законодательства Украины по сравнению с зарубежными странами в некоторых сферах (налоговое, семейное, международное частное право и т.д.).

В исследовании критически проанализированы положения Соглашения об ассоциации Украина - ЕС, а-же предложено заимствования опыта в таких западных стран, как Германия, Франция, США и других, в построении гражданского общества.

Ключевые слова: национальные интересы, налоговые льготы, общественные организации, законодательная инициатива, общественность.

Авторська довідка:

Попов Анатолій Андрійович, кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри права та фінансів Луцького інституту розвитку людини вищого навчального закладу «Відкритий міжнародний університет розвитку людини "Україна"».

Рязанцев Олександр Євгенович, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри права та фінансів Луцького інституту розвитку людини вищого навчального закладу «Відкритий міжнародний університет розвитку людини "Україна"».

Рязанцева Наталія Олександрівна, старший викладач кафедри права та фінансів Луцького інституту розвитку людини вищого навчального закладу «Відкритий міжнародний університет розвитку людини "Україна"».

Стаття надійшла до редакції: 29 квітня 2021 р.